

چالش های سد راه جوانان در حوزه پامیرات بدخشان

نوشته: اسحاق مقبل

17 اکتوبر 2014

مشاكل متعددی فرا راه جوانان پامیری قرار دارند که در این نوشته چند مورد را مختصرن مشتم نمونه خروار تذکر میدهم.

جوانان ولسوالی های سرحدی بدخشان (زیباک، اشکاشم، واخان و شغنان) ، در جغرافیای دور افتاده ای زنده گی دارند که در موجودیت راه های صعب العبور و در نبود امکانات مناسب با مشکلات مزیدی دست و پنجه و نرم میکنند.

عدم فراهم سازی اشتغال و کاریابی و بیکاری چالش هایی اند که حد اکثر جوانان در کشور از آن رنج میبرند و مسلمان جوانان این مرزوبوم نیز با آنها دست به گریبان اند. نه تنها آنانیکه زمینه تحصیلات عالی برای شان فراهم نگردیده بیکار اند، بل تعداد معدودیکه از دانشگاه های کشور فارغ التحصیل اند، نیز با مدرک لیسانس شان ازین امر مستثنی نبوده اند و این اساسی ترین عامل بدبختی ها از جمله اعتیاد به مواد مخدر و سایر انحرافات ناشی از آن در این سر زمین محسوب میگردد که دولت اندکترین توجه ای در زمینه نه نموده است، صرفاً عده ای از جوانان ایکه بزبان انگلیسی و کمپیوتر کم و بیش آشنایی دارند در تعدادی از مؤسسات غیر دولتی مثل شبکه انکشافی آقاخان کار میکنند و سایر جوانان بعد از اینکه از دانشگاه ها فارغ میشوند به نسبت بیکاری مداوم دوباره مصروف کار و بار دهقانی خود گردیده و اندوخته های علمی شان به باد فنا میروند که با این کار نه تنها زحمات چهار ساله شان را عبث میدانند، بل تمامی امید های شان را نیز به یأس مبدل نموده و آنها را از زندگی دلسرد ساخته است.

فقر، تنگدستی و عدم آگاهی تعداد جوانان پامیر از مسایل روز، نیز از جمله بزرگترین چالش هایی اند که آنان را در مقایسه به سایرین در حاشیه قرار داده اند، حتی آنانیکه از نعمت سواد بهره مند اند نمیتوانند به مطالعه بیشتر دست یازند؛ چون نبود کتابخانه، عدم دسترسی به تکنولوژی جدید مثل کامپیوتر و انترنیت باعث غفلت و مانع رشد و انکشاف شان گردیده است.

علاوه بر این، از بی عدالتی، تعصب و عدم توجه مقامات ولایت بدخشان، مردم این مرز و بوم بخصوص جوانان به ستوه آمده اند. تحصیل، استعداد، کار فهمی و شایستگی، حین استخدام کارمند در ادارات دولتی اصلاً مطرح بحث نیست و روابط همیشه مافوق ضوابط بوده اند، جوانان تحصیل کرده پامیری با دیپلوم دست داشته شان دق الباب می زنند اما افراد بی سواد و کم ظرفیت از بیرون منطقه گماشته میشوند که آنان نه تنها از عهده این کار برآمده نمیتوانند بل با استفاده از وظیفه در محل مرتکب کار های غیر اخلاقی و نا بخردانه نیز میگرددند که تذکر شان از حوصله این بحث بیرون است. این جفایی است بس بزرگ در حق شهروندان پامیر. دولت به عوض رشد ظرفیت جوانان و اشتغال زایی، با گماشتن این افراد دامنه شیوع اعتیاد و افتراق را گسترده تر میسازد.

خلاصه در زمینه رسیده گی به مشکلات جوانان خاصتن در عرصه استخدام و کاریابی، دولت نسبت به پامیرات بی تفاوت بوده است. من منحیث یک فرزند پامیر از انجو ها و مؤسسات انکشافی غیر دولتی صمیمانه قدر دانی میکنم که نه تنها در زمینه اعمار پل ها، شفاخانه، مکاتب ... کار کرده اند بل در راستای رشد و انکشاف جوانان در این منطقه نیز فعالیت چشمگیری داشته اند.

هر چند جوانان خطه پامیر از عدم رسیده گی حکومت آقای کرزی به مشاکل مذکور؛ خاصتن در عرصه ایجاد شغل و کاریابی، سخت نا راز اند اما با آنهم چشم به راه حکومت آقای غنی اند تا باشد آنهم مزد زحمات و اندوخته هایشان را گرفته و نسبت به آینده شان امیدوار و از بی سرنوشتی رهایی یابند.

با عرض حرمت

اسحاق - مقبل